

Arrest

nr. 304 689 van 11 april 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 9 april 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 4 april 2024.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart sinds 12 jaar een relatie te hebben met de moeder B.A. van het kind A.U., van Belgische nationaliteit. Verzoeker beweert de biologische vader te zijn van het kind U.A.

Verzoeker werd op 4 april 2024 op heterdaad betrappt op feiten van het opzettelijk toedienen van slagen en verwondingen aan zijn partner.

Op 4 april 2024 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door PZ Antwerpen op 04.04.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: E. C.

voornaam: M.

geboortedatum: X

geboorteplaats:

nationaliteit: Mongolië

In voorkomend geval, alias: E. C. M. °X Mongolië; E. M. °X Mongolië; M. C.

°X Mongolië; M. E. °X Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag opgesteld door de PZ Antwerpen op 03.06.20214 werd de betrokkene op heterdaad betrappt op feiten van winkeldiefstal.

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Antwerpen op 13.12.2015 werd de betrokkene op heterdaad betrappt op feiten van slagen en verwondingen.

Volgens het TARAP/RAAVIS – verslag opgesteld door PZ Antwerpen op 04.04.2024 werd betrokkene op heterdaad betrappt op feiten van het opzettelijk toedienen van slagen en verwondingen aan zijn partner. De nooddiensten kregen een oproep van een derde die een vrouw om hulp hoorde smeken. Eenmaal ter plaatse kon men de dader identificeren als betrokkene.

Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart een partner en een niet erkend kind in België te hebben. Bij controle van het administratieve dossier van betrokkene zijn partner, klopt het inderdaad dat betrokkene zijn partner een kind heeft dat hij probeert te erkennen. In het administratief dossier van zijn partner blijkt echter dat het kind reeds 9 jaar oud is. Uit de aanvraag blijkt nogmaals dat betrokkene vandaag opnieuw gebruik heeft gemaakt van een alias.

Op 23.02.2024 diende betrokkene bij de stad Antwerpen een aanvraag tot erkenning in van A.U. °04.07.2015, dochter van B.A.

°11.02.1996. Betrokkene verklaart de vader te zijn van A.U. °04.07.2015.

Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het gegeven dat er momenteel een onderzoek lopende is bij het parket wat deze erkenning betreft. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar kind.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (RVV, arrest nr. 126.511 van 01.07.2014; EHRM, Ünér/Nederland van 18.10.2006; EHRM, Grant/het Verenigd koninkrijk van 08.01.2009; EHRM, Onur/het

Verenigd Koninkrijk van 17.02.2009). Overigens is het kind reeds 9 jaar, waarvan betrokkene het merendeel in het buitenland heeft doorgebracht. Er worden geen elementen aangebracht die erop duiden dat betrokkene het kind reeds vanop zeer jonge leeftijd zou kennen, in tegendeel.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene, en het kind van de partner, in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het

EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Daarbij komt dan nog het feit dat betrokkene zijn partner slachtoffer is van slagen en verwonding toegediend door hemzelf. Het feit dat betrokkene beweert dat zij zijn partner is, heeft betrokkene er klaarblijkelijk niet van weerhouden van haar slagen en verwondingen toe te dienen.

Betrokkene brengt overigens geen elementen aan die er zouden op wijzen dat het onmogelijk zou zijn voor zijn partner en het kind om een leven op te bouwen in het land van herkomst, gezien ook zijn partner de Mongolische nationaliteit heeft. Het is het eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hindernissen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017).

Betrokkene verklaart verder geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: E. C. M. °31.10.1992 Mongolië; E. M. °31.10.1992 Mongolië; M. C. °31.01.1992 Mongolië; M. E. °31.10.1992 Mongolië

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

9° Terwijl hij in verband met dit punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek op internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 04.04.2024 dat zijn vingerafdrukken reeds in Frankrijk en Hongarije werden afgenomen, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op datum voor feiten, waarvoor hij/zij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de PZ Antwerpen op 03.06.20214 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van winkeldiefstal.

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Antwerpen op 13.12.20215 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen.

Volgens het TARAP/RAAVIS – verslag opgesteld door PZ Antwerpen op 04.04.2024 werd betrokkene op heterdaad betrap op feiten van het opzettelijk toedienen van slagen en verwondingen aan zijn partner. De nooddiensten kregen een oproep van een derde die een vrouw om hulp hoorde smeken. Eenmaal ter plaatse kon men de dader identificeren als betrokkene.

Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: E. C. M. °31.10.1992 Mongolië; E. M. °31.10.1992 Mongolië; M. C. °31.01.1992 Mongolië; M. E. °31.10.1992 Mongolië

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

9° Terwijl hij in verband met dit punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek op internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 04.04.2024 dat zijn vingerafdrukken reeds in Frankrijk en Hongarije werden afgenomen, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de PZ Antwerpen op 03.06.2021⁴ werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal.

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Antwerpen op 13.12.2015 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen.

Volgens het TARAP/RAAVIS – verslag opgesteld door PZ Antwerpen op 04.04.2024 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het opzettelijk toedienen van slagen en verwondingen aan zijn partner. De nooddiensten kregen een oproep van een derde die een vrouw om hulp hoorde smeken. Eenmaal ter plaatse kon men de dader identificeren als betrokkene.

Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en

op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een eerste middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van het hoorrecht, zorgvuldigheids- redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het IVRK).

3.3.2.2 In een tweede middel gericht tegen de beslissing tot terugleiding voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, tweede lid, 49, § 3, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 41 van het Handvest, het hoorrecht, de materiële motiveringsplicht, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker verwijst in essentie naar de uiteenzetting onder het eerste middel.

Beide middelen worden samen besproken.

3.3.2.3 Beoordeling

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor de toepassing van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissingen. In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde geeft tevens de feitelijke vaststellingen weer die hebben geleid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zo geeft hij aan dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of een geldige verblijfstitel en door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

De bestreden beslissing licht voorts uitdrukkelijk toe dat de verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd en niet in strijd is met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er wordt rekening gehouden met verzoekers verklaring dat hij een kind heeft in België en een relatie heeft met de moeder van het kind. In het kader van een onderzoek naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, wordt aangegeven dat zijn partner, eveneens van Mongoolse nationaliteit, niet wordt verhinderd hem te volgen. Verweerder acht het proportioneel om de bescherming van de openbare orde te laten primeren op verzoekers familie en/of privéleven in België.

Ook de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan en de beslissing tot terugleiding naar de grens, worden op uitgebreide wijze gemotiveerd in rechte zowel als in feite. Met name wordt op uitdrukkelijke wijze toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet (afwezigheid van termijn) en van artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet (terugleiding naar de grens). De gemachtigde maakt in dit kader melding van een risico op onderduiken en de gemachtigde licht ook nader toe op welke wijze hij tot deze vaststellingen is gekomen. De verzoeker brengt in zijn middelen een inhoudelijke kritiek naar voor omtrent bepaalde van deze vaststellingen. Deze inhoudelijke kritiek betreft niet de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Meer nog, aangezien de verzoeker erin is geslaagd de motieven inhoudelijk te betwisten, blijkt dat de opgenomen motieven hem op afdoende wijze in staat kennis stellen te nemen van de redenen die aan deze beslissingen ten grondslag liggen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, blijkt *prima facie* niet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker geeft kritiek op het feit dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven omdat hij een gevaar zou zijn voor de openbare orde. Verzoeker benadrukt dat er wordt verwezen naar administratieve verslagen waarvan er twee minstens bijna tien jaar oud zijn. Verzoeker stelt dat onvoldoende gemotiveerd wordt waarom hij actueel nog een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verweerder motiveert voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek het volgende, met name dat hij:

- niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (art. 7, 1ste lid, 1° van de Vreemdelingenwet)
- door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden (art. 7, 1ste lid, 3° van de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist niet het motief dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum en/of verblijfstitel, aldus werd de bestreden beslissing terecht genomen.

Verzoeker heeft geen belang bij zijn kritiek op het motief dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, nu hij de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet betwist.

De verzoeker geeft aan dat de gemachtigde geen rekening hield met alle en het geheel van de elementen die zijn persoonlijke situatie kenmerken.

Dienaangaande stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoeker geheel dwaalt waar hij voorhoudt dat er in de bestreden akte geen afweging werd gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor zijn gezinsleven. In de bestreden akte werd met betrekking tot verzoekers voorgehouden relatie met zijn partner en kind het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart een partner en een niet erkend kind in België te hebben. Bij controle van het administratieve dossier van betrokkene zijn partner, klopt het inderdaad dat betrokkene zijn partner een kind heeft dat hij probeert te erkennen. In het administratief dossier van zijn partner blijkt echter dat het kind reeds 9 jaar oud is. Uit de aanvraag blijkt nogmaals dat betrokkene vandaag opnieuw gebruik heeft gemaakt van een alias.

Op 23.02.2024 diende betrokkene bij de stad Antwerpen een aanvraag tot erkenning in van A.U. °04.07.2015, dochter van B.A.

°11.02.1996. Betrokkene verklaart de vader te zijn van A.U. °04.07.2015.

Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het gegeven dat er momenteel een onderzoek lopende is bij het parket wat deze erkenning betreft. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar kind.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (RVV, arrest nr. 126.511 van 01.07.2014; EHRM, Ünér/Nederland van 18.10.2006; EHRM, Grant/het Verenigd koninkrijk van 08.01.2009; EHRM, Onur/het Verenigd Koninkrijk van 17.02.2009). Overigens is het kind reeds 9 jaar, waarvan betrokkene het merendeel in het buitenland heeft doorgebracht. Er worden geen elementen aangebracht die erop duiden dat betrokkene het kind reeds vanop zeer jonge leeftijd zou kennen, in tegendeel.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene, en het kind van de partner, in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het

EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Daarbij komt dan nog het feit dat betrokkene zijn partner slachtoffer is van slagen en verwonding toegediend door hemzelf. Het feit dat betrokkene beweert dat zij zijn partner is, heeft betrokkene er klaarblijkelijk niet van weerhouden van haar slagen en verwondingen toe te dienen.

Betrokkene brengt overigens geen elementen aan die er zouden op wijzen dat het onmogelijk zou zijn voor zijn partner en het kind om een leven op te bouwen in het land van herkomst, gezien ook zijn partner de

Mongolische nationaliteit heeft. Het is het eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hindernissen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017)."

Waar verzoeker erop wijst dat hij een procedure tot erkenning van het kind is gestart op 23 februari 2024 en dat deze procedure nog lopende is, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat verzoeker weldegelijk met dit element rekening heeft gehouden en vaststelt dat deze procedure hem geen automatisch recht op verblijf geeft. Het motief dat verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen, is niet onredelijk, nu verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of een geldige verblijfstitel en door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Waar verzoeker stelt dat hij sinds de geboorte van zijn kind, met name op 4 juli 2015, samenwoont met zijn partner en kind, brengt hij geen begin van bewijs bij en beperkt hij zijn betoog tot een loutere bewering, te meer nu uit het gehoor van 5 april 2024 blijkt dat verzoeker verklaarde sinds twee jaar terug in België te zijn. De Raad treedt verzoeker overigens bij waar hij motiveert dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht die erop duiden dat hij het kind reeds vanop zeer jonge leeftijd zou kennen. In het licht van deze verklaringen komt het de Raad ook niet kennelijk onredelijk over om te besluiten dat de terugkeer naar het land van herkomst om eventueel op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker kan de erkenningsprocedure of procedure gezinshereniging immers opstarten vanuit het buitenland.

Verzoeker betwist het risico op onderduiken, nu hij een vast adres heeft en bij zijn partner woont.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing werd verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven omdat:

"Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: E. C. M. °31.10.1992 Mongolië; E. M. °31.10.1992 Mongolië; M. C. °31.01.1992 Mongolië; M. E. °31.10.1992 Mongolië

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

9° Terwijl hij in verband met dit punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek op internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat."

Voormelde criteria zijn beschreven in artikel 1, §2, 1°, 2°, 3° en 9° van de Vreemdelingenwet :

" § 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

(...)

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de

Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;"

In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat de vastgelegde objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

De Raad wijst er daarnaast op dat het aan de gemachtigde van de bevoegde staatsecretaris toekomt om op grond van de objectieve criteria of het objectieve criterium die zijn vastgesteld aan de hand van de feitelijke omstandigheden die de zaak van verzoeker kenmerken, te beoordelen of het criterium of de criteria van toepassing is/zijn. Zo wordt er in de voorbereidende werken uitdrukkelijk op gewezen dat: *"Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. (...) Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken. (...)"* (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

De Raad herinnert eraan dat het risico op onderduiken gedefinieerd wordt als het voorhanden zijn van redenen om aan te nemen dat een vreemdeling die voorwerp is van een verwijderingsprocedure zal onderduiken. Daarbij wordt verwezen naar de criteria zoals hoger vernoemd en de specifieke motivering in de bestreden beslissing, waaronder het na zijn binnenkomst in het Rijk geen verblijfsaanvraag te hebben ingediend binnen de door de wet voorziene termijn en het feit dat hij zich niet heeft aangemeld bij een gemeente. Verzoeker betwist dit niet. Het is niet kennelijk onredelijk om op grond van deze redenen, die overigens wettelijk zijn vastgelegd, te oordelen dat er een risico bestaat op onderduiken. Het feit dat verzoeker op een "vast" adres verbleef, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker meent dat deze motivering niet afdoende is. Waar hij aanvoert dat zijn partnerrelatie een tegenindicatie is voor dit onderduiken, werd hoger reeds vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot algemene verklaringen. Verzoeker voert geen gegevens aan waaruit het duurzaam karakter van deze relatie blijkt, noch maakt hij aannemelijk dat hij zou samenwonen met zijn partner. Verzoeker betwist deze vaststelling niet. Het is op grond van het geheel van deze motieven dat de verwerende partij heeft besloten tot een risico op onderduiken en heeft besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Met zijn algemene kritiek op deze beoordeling maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn of kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoeker maakt vervolgens tevens gewag van een schending van de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest, waarbij hij stelt dat hij niet (grondig) werd gehoord en niet blijkt dat er een tolk aanwezig was. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoeker op 4 april 2024 en voorafgaand aan het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel werd gehoord. Er werd verzoeker een uitgebreide vragenlijst voorgelegd, waarin onder meer de volgende vragen werden opgenomen: *"Sinds wanneer bent u in België? Waarom bent u in België? Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland? Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft of kinderen in België? Zo ja, wie? Heeft u familie in België? Heeft u familie in uw herkomstland?"* Het gehoor werd in het Engels afgelegd omdat verzoekers kennis van de Engelse voldoende is. Het blijkt dan ook dat de verzoeker, in het licht van het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel, de mogelijkheid heeft gehad om alle elementen betreffende zijn persoonlijke situatie toe te lichten. In de bestreden akte wordt melding gemaakt van verzoekers verklaringen en de gemachtigde gaat ook uitdrukkelijk in op de inhoud van deze verklaringen. In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat weldegelijk rekening is gehouden met zijn verklaring dat hij een procedure tot erkenning van het kind A.U. is gestart. Het kan verder de gemachtigde ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens die de verzoeker in het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht niet heeft medegedeeld, hoewel hij daartoe expliciet werd bevraagd. Verzoeker is weliswaar gehoord in het Engels doch het blijkt niet dat verzoeker niet kon antwoorden op de gestelde vragen. Een schending van de hoorplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Het gaat evenwel om autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé-, een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privé-, het familie- of gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij zich beroept.

De verzoeker beroept zich in de eerste plaats op een gezinsleven met zijn partner van Mongoolse nationaliteit en kind van Belgische nationaliteit. De procedure tot erkenning van het kind is nog hangende. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert bovendien dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven. Er wordt in de bestreden akte ook uitdrukkelijk overgegaan tot een zekere belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Bij het onderzoek naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming is het van belang of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu bevindt de verzoeker zich in de situatie van een vreemdeling die zich volgens zijn verklaringen reeds een aantal jaren in onregelmatig verblijf in België bevindt. De verzoeker voert hieromtrent geen betwisting. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig privé- of gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht familie- en gezinsleven hier ten lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de RvV 242 089 - Pagina 15 toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić e.a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het privé- of gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Zoals reeds werd gesteld, kan uit de lezing van de bestreden beslissing worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en dat in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. De gemachtigde heeft zich op het standpunt gesteld dat de verzoeker op een later tijdstip legaal naar België kan terugkeren, zodat de terugkeer niet disproportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM. Bovendien kan zijn partner, eveneens van Mongoolse nationaliteit hem (al dan niet tijdelijk) volgen naar zijn land van herkomst. De Raad treedt het motief in de bestreden beslissing bij: *“Betrokkene brengt overigens geen elementen aan die er zouden op wijzen dat het onmogelijk zou zijn voor zijn partner en het kind om een leven op te bouwen in het land van herkomst, gezien ook zijn partner de Mongoolse nationaliteit heeft. Het is het eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017).”* Waar verweerder motiveert dat verzoeker in zijn land van herkomst via de ambassade of het consulaat de procedure tot erkenning van het kind kan verderzetten of een aanvraag tot verblijf kan indienen, toont verzoeker niet aan dat hij vanuit zijn herkomstland niet op nuttige wijze voor zijn gezinsbelangen kan opkomen. Daarnaast blijkt niet dat de verzoeker en zijn partner, en kind via de moderne communicatiemiddelen de gezinsbanden niet tijdelijk verder zouden kunnen onderhouden en al evenmin blijkt dat verzoekers partner hem, in afwachting van de legale terugkomst, niet voor kortere periodes zou kunnen bezoeken in het land van herkomst of elders. In deze omstandigheden blijkt niet dat de bescherming van het gezinsleven tussen de partners wordt miskend. Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat het standpunt van de gemachtigde dat de gedwongen verwijdering geen disproportionele gevolgen zal hebben voor zijn gezinsleven, zich geheel binnen de grenzen van de redelijkheid en binnen de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges situeert. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker en zijn partner/kind enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. In elk geval heeft de verzoeker geen concrete elementen naar voor gebracht die het tegendeel kunnen aantonen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is *prima facie* niet aangetoond.

Verzoeker beroept zich op artikel 3 van het IVRK en de belangen van zijn kind. Hij betoogt dat het kind affectieve banden heeft met beide ouders en dat de verwijdering van één van de ouders een schadelijke impact heeft op zijn ontwikkeling.

Vooreerst merkt de Raad op dat voormeld verdragsartikel, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Verzoeker toont geen afhankelijkheidsband aan met het kind waarmee hij vooralsnog geen biologische noch wettelijke afstamming van aantoon. Bovendien heeft verweerder, in weerwil van verzoekers betoog, weldegelijk rekening gehouden met de eventuele band met het kind. Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar kind.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (RVV, arrest nr. 126.511 van 01.07.2014; EHRM, Ünner/Nederland van 18.10.2006; EHRM, Grant/het Verenigd koninkrijk van 08.01.2009; EHRM, Onur/het Verenigd Koninkrijk van 17.02.2009). Overigens is het kind reeds 9 jaar, waarvan betrokkene het merendeel in het buitenland heeft doorgebracht. Er worden geen elementen aangebracht die erop duiden dat betrokkene het kind reeds vanop zeer jonge leeftijd zou kennen, in tegendeel.”

De Raad merkt op dat verzoeker ook thans niet aantoon samen te wonen met zijn partner en kind. Evenmin brengt verzoeker een begin van bewijs bij dat hij het kind reeds van zeer jonge leeftijd zou kennen. De Raad treedt verweerder bij waar hij in de beslissing het volgende motiveert: *“Overigens is het kind reeds 9 jaar, waarvan betrokkene het merendeel in het buitenland heeft doorgebracht.”* Ook tijdens het gehoor heeft verzoeker geen gewag gemaakt van een bijzondere band met zijn kind. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij waaruit blijkt dat de belangen van het kind worden geschaad door een tijdelijke scheiding met verzoeker of door samen met zijn moeder (al dan niet tijdelijk) verzoeker te volgen naar zijn herkomstland.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de belangen van het kind blijkt derhalve *prima facie* niet.

Verzoeker gaat in het derde en vierde onderdeel van het middel opnieuw in op de afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek en op het risico op onderduiken. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers betoog omtrent de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek feitelijke grondslag mist. Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet over een paspoort met geldig visum of verblijfstitel in België vertoefde en dit, volgens zijn verklaring, reeds 12 jaar, dan wel 2 jaar. Verzoeker had bijgevolg gedurende 12 jaar en/of 2 jaar de mogelijkheid om het grondgebied te verlaten.

Met betrekking tot het risico op onderduiken beperkt de verzoeker zich tot een louter juridisch-technische toelichting en tot de enkele stelling dat hij in België een gezin heeft waarmee hij samenwoont. Zoals hoger toegelicht, bevat de bestreden akte op nauwkeurige wijze de concrete, geobjectiveerde elementen en feitelijke vaststellingen die hebben geleid tot het besluit dat de verzoeker een risico op onderduiken vertoont. Met zijn zeer vage en technische betoog, waarbij op geen enkele wijze wordt ingegaan op deze concrete motieven, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde niet in redelijkheid zou zijn gekomen tot het besluit dat er een risico op onderduiken is.

Artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”*

Titel IIIquater van de vreemdelingenwet betreft *“Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven”* en handelt over het inreisverbod (artikel 74/11 en 74/12), over de elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (artikel 74/13), over de termijnen om het grondgebied te verlaten (artikel 74/14), over het uitvoeren van de verwijderingsbeslissing (artikel 74/15), over verwijderingsmaatregelen ten opzichte van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (artikel 74/16 en 74/19), over het non-refoulement beginsel en uitstel (artikel 74/17) en over de mogelijkheid om een vertaling van de verwijderingsmaatregel te krijgen (artikel 74/18).

De termijn om het grondgebied te verlaten werd hierboven reeds onderzocht. Verzoeker voert aan dat de verwijzing naar Titel III quater meebrengt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dit gedaan heeft en verwijst naar de bespreking hierboven van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert geen verdere elementen aan die de verwerende partij zou hebben nagelaten te onderzoeken. De schending van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Waar verzoeker een motiveringsgebrek ontwaart omdat het luik met betrekking tot de terugleiding niet opnieuw verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen. Onder de hoofding “*bevel om het grondgebied te verlaten*” wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/13. Het feit dat deze bepaling niet wordt herhaald onder de hoofding “*terugleiding naar de grens*” heeft verzoekers belangen niet geschaad.

Verzoeker voert ten slotte de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 7 en 24 van het EU-Handvest, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en van het vertrouwensbeginsel doch laat na uiteen te zetten op welke wijze voormelde artikelen en beginselen worden geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van de middelen is bijgevolg niet ontvankelijk.

Beide middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, *prima facie* niet ernstig.

3.3.2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen van de aangevoerde middelen ernstig is.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

N. MOONEN